

Arrest

nr. 115 784 van 17 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

vertegenwoordigd door Mr. A. HAEGEMAN loco Mr. H. CAMERLYNCK

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 6 september 2012 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 27 juni 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Guinees staatsburger te zijn van Kouranko afkomst. U bent geboren in 1952 te Faranah. U heeft daar gewoond met uw ouders tot wanneer u moest trouwen. U heeft er school gelopen, tot de achtste klas. U denkt dat u toen twaalf of dertien jaar oud was. U verklaart dat u niet precies meer weet in welk jaar u bent getrouwd. Maar u was reeds ouder dan uw vriendinnetjes. Eens u, gedwongen, was getrouwd met uw eerste man, C. Ma., verhuisde jullie naar Sierra Leone. U verbleef daar meer dan één jaar. Vervolgens keerden jullie terug naar Guinee, naar het dorp Boulakoninkan.

U kreeg, later dan uzelf had verwacht, vier kinderen. Eerst een tweeling, twee jongens; C. Al. en C. Mou.. Ze zouden nu zeventien jaar zijn. Ze zijn echter verdwenen toen uw eerste man nog in leven was. U heeft hen tevergeefs gezocht maar nooit meer gevonden. U kreeg ook twee dochters: S., vijftien jaar en N., dertien jaar. Uw dochters zijn gevlucht kort voordat u het land verliet. U weet niet waar ze naartoe zijn.

Twee jaar na de dood van uw eerste man bent u hertrouwd met een vriend van hem, Ke. K.. U ging niet onmiddellijk bij hem wonen, maar verbleef aanvankelijk nog in uw eigen huis met uw dochters. In juni 2012 bent u naar hem verhuisd en heeft hij u, fysiek, gedwongen om besnijdsters te worden en dat u uw dochters zou laten besnijden. U heeft steeds kunnen voorkomen dat uw dochters zouden besneden worden omdat u en uw eerste man tegen besnijdenis waren gekant. Uw tweede man was het hier echter niet mee eens en wilde niet in een huis wonen met onbesneden meisjes.

U slaagde erin om uw dochters te laten vluchten. Vervolgens werd u bedreigd door uw tweede man omdat uw dochters er niet meer waren. K. was zeer kwaad en bracht u zelfs naar het hoofd van het dorp. Het dorpshoofd was het met K. eens dat u de traditie oneer aandoet door uw dochters niet te laten besnijden. U kreeg één week om uw dochters terug te halen en om hen te laten besnijden. Indien u dit niet zou doen, zou u zwaar gestraft worden. Op aanraden en met de hulp van uw buurvrouw, Kad., nam u het initiatief om uit het dorp te vluchten. Op 15 juli 2012 bent u naar Conakry gegaan. Daar bent u ondergedoken bij een vriendin. U bent daar een tijdje, langer dan een maand, gebleven en ondertussen werd u er verzorgd voor uw verwondingen. Omdat uw vriendin had gehoord dat uw man u zocht in Conakry, heeft ze u gezegd dat u elders naartoe moest gaan en heeft u, met de hulp van een smokkelaar, het vliegtuig genomen en bent u in België geland op 6 september 2012. U vroeg op diezelfde dag asiel aan. Sinds uw aankomst in België heeft u geen contact met iemand uit Guinee.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een medisch attest voor waaruit blijkt dat u littekens heeft opgelopen (opgemaakt door dr. V., dd 27/02/2013); een medisch attest waaruit blijkt dat u besneden bent type 1 (opgemaakt door dr. Ver., dd 03/06/2013).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vreest dat u mishandeld zal worden en vermoord omdat u uw dochters niet wil laten besnijden. U vreest ook dat uw tweede man uw dochters zal laten besnijden.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er zeer veel tegenstrijdigheden zijn met uw gehoor dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) heeft afgelegd.

Er dient hierbij opgemerkt te worden dat u een kopie van de ingevulde vragenlijst heeft ontvangen en dat u bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal op geen enkele manier heeft laten weten dat er fouten in uw verklaringen vermeld staan. Er werd u uitdrukkelijk gevraagd of uw interview goed is verlopen. U haalde aan dat u op dat moment ziek was en naar het ziekenhuis moest worden gebracht. Wanneer u werd gevraagd of u alle belangrijke feiten heeft kunnen vertellen, antwoordde u dat u een beetje heeft verteld. (zie gehoor CGVS, p 2) U geeft echter niet aan dat er verkeerde dingen werden genoteerd. Bovendien beweert u dat uw verklaringen niet werden voorgelezen bij de DVZ. (zie gehoor CGVS, p 5) Dit is echter zeer opmerkelijk daar u alle documenten heeft ondertekend, waarbij u verklaart dat alles werd voorgelezen in het Malinke. Bovendien blijkt dat u tijdens uw interview bij de DVZ een aanvulling heeft gemaakt bij vraag 3.4 (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ, dd 14/09/2012) en dat u ook uw geboorteplaats heeft aangepast van Farana naar Faranah (zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens, 5). Gezien u op dat moment in staat was om bovenvermelde correcties en aanvullingen te doen, kan van u ook worden verwacht dat u op dat moment in staat was om een coherent relaas te vertellen. Wanneer de protection officer u echter confronteert met enkele tegenstrijdigheden, past u uw verklaring aan en zegt u dat het interview zeer slecht is gegaan,

dat ze de papieren hebben verscheurd en dat de tolk ook niet goed was. (zie gehoor CGVS, p 4) Wanneer u nogmaals wordt geconfronteerd met tegenstrijdige verklaringen, antwoordde u dat de communicatie misschien niet goed was met de tolk. (zie gehoor CGVS, p 6) Het is echter opmerkelijk dat u, die beweert dat de fouten door de tolk zijn gebeurd toch de verklaringen heeft ondertekend die u heeft afgelegd bij de DVZ en de protection officer niet spontaan heeft gezegd wat er zou gebeurd zijn, wanneer u er expliciet naar gevraagd werd.

Volgende **flagrante tegenstrijdigheden** tussen uw gehoor bij de DVZ en het CGVS werden opgemerkt waardoor de geloofwaardigheid van uw verhaal sterk aangetast wordt: (1) U verklaart bij de DVZ dat u met uw eerste man getrouwd bent in **1977**, toen u 25 jaar was. (zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens, 14. Burgerlijke stand) Wanneer u echter bij het CGVS werd gevraagd wanneer u getrouwd bent met uw eerste man, zegt u dat u het niet meer weet, dat het **lang geleden** was en dat u gedwongen bent om met hem te trouwen. (zie gehoor CGVS, p 4) Wanneer de protection officer u confronteert met uw verklaring afgelegd bij de DVZ zegt u dat u niet weet of u dit heeft gezegd en dat het interview niet goed is verlopen. (zie gehoor CGVS, p 4) (2) U verklaart bij de DVZ dat uw eerste man is overleden in **1999** (zie verklaringen DVZ, 15. Echtgeno(o)t(e)/ Partner en Samenstelling van het gezin, 7. Echtenoot/-genote / Vriend (in)/ Verloofde of de persoon met wie u kinderen heeft) Tijdens uw gehoor bij het CGVS geeft u echter aan dat uw eerste man is overleden in **2007**. (zie gehoor CGVS, p 5) (3) Ook het jaar waarin uw moeder is overleden, is verschillend bij de DVZ en het CGVS. U verklaart bij de DVZ dat ze is overleden in **1985** (zie verklaringen DVZ, Samenstelling van familie, 1. Ouders (biologische). Bij het CGVS zegt u echter dat ze is overleden in **1975** (zie gehoor CGVS, p 7) (4) Uw huwelijk met uw tweede man kan u bij de DVZ niet plaatsen in de tijd. Bij het CGVS kan u echter verduidelijken dat dit twee jaar na het overlijden van uw man is gebeurd. (zie gehoor CGVS, p 11) (nvdr volgens uw verklaringen, dat uw man is overleden in 2007 (zie gehoor CGVS, p 5) zou u dan in het jaar 2009 hertrouwd zijn) (5) bij de DVZ verklaarde u dat u niet weet welke kleur het paspoort had waarmee u heeft gereisd. (zie verklaringen DVZ, 35. Reisroute) Bij het CGVS verklaart u echter dat u het document in handen heeft gehad tijdens de paspoort controles. (zie gehoor CGVS, p 14) Indien u, zoals u verklaarde bij het CGVS uw paspoort in handen heeft gehad, is het zeer verwonderlijk dat u niet zou weten welke kleur het paspoort heeft.

Al deze voorgenoemde tegenstrijdigheden maken dat uw verhaal weinig coherent en niet doorleefd is. De verschillen in jaartallen zijn immers zeer flagrant.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat u beweert dat u tot de achtste klas naar school bent gegaan. U beweert toen twaalf of dertien jaar oud te zijn geweest. (zie gehoor CGVS, p 3) Het is verwonderlijk dat u aangeeft dat u niet kan schrijven omdat u dit heeft geleerd in een niet-europese taal. (zie gehoor CGVS, p 6) Er werd u echter gevraagd om getallen te noteren, die in Guinee op dezelfde manier als in Europa worden genoteerd. Bovendien verklaart u dat u cijfers wel kan herkennen, maar niet kan schrijven (zie gehoor CGVS, p 6) Het is uiterst merkwaardig dat iemand die tot de achtste klas naar school is gegaan niet in staat zou zijn om getallen te schrijven. Het is duidelijk dat u zichzelf wenst voor te wenden als een laaggeschoolde vrouw, waarvan niet wordt verwacht dat ze van bepaalde zaken op de hoogte is. Er mag van u echter verwacht worden dat u in staat bent om uw eigen leefwereld in tijd en ruimte te situeren en aldus overtuigende verklaringen kan afleggen. U blijkt trouwens ook niet de geïsoleerde, gediscrimineerde vrouw te zijn die met iedereen ruzie heeft, zoals u zelf verklaarde (zie gehoor CGVS, p. 18). Immers, uit uw gehoor blijkt dat u voor de problemen met uw tweede man hulp kreeg van Kadiatou (zie gehoor CGVS, p. 15), en dat u gedurende meer dan een maand in Conakry bij een vriendin kon blijven (zie gehoor CGVS, p. 15).

Vervolgens kan u uw tweede huwelijk niet aannemelijk maken U beweert dat uw tweede man, K., een vriend van uw eerste man was. (zie gehoor CGVS, p 12) Hij zou op de hoogte geweest zijn van het feit dat uw dochters niet besneden zijn en dat u gediscrimineerd werd omdat u uw dochters niet laat besnijden. (zie gehoor CGVS, p 18) Gezien zijn eigen opinie aangaande besnijdenis is het al merkwaardig dat hij u als zijn vrouw nam, aangezien voor hem toch duidelijk moet geweest zijn dat u het niet te nauw nam met tradities en dat uw opinie voor problemen zou zorgen.

Verder moet hier nogmaals aan herinnerd worden dat u er niet in slaagt dit huwelijk consistent te situeren in de tijd. Uit uw verklaringen voor het CGVS kan, zoals eerder gesteld, afgeleid worden dat u in 2009 (twee jaar na de dood van uw eerste man in 2007) met uw tweede man huwde. Uw verklaringen over het tijdstip waarop u uiteindelijk bij uw tweede man ging wonen zijn echter ook allesbehalve consequent. Zo blijkt uit uw initiële verklaringen dat u ongeveer een week na uw huwelijk reeds bij uw tweede man ging inwonen nadat de imam en de vergadering van ouderen u hadden gezegd dat u geen gelijk had toen u met uw man na jullie huwelijk ruzie had over waar u zou wonen (zie gehoor CGVS, p. 13). Later verklaarde u dan weer dat u de zesde maand naar hem verhuisd bent (zie gehoor CGVS, p. 19). Uit uw overige verklaringen kan duidelijk afgeleid worden dat u de zesde maand van het jaar 2012 bedoelt, dus ongeveer drie jaar na uw huwelijk. Immers, u situeerde die zesde maand voor de zevende maand, de maand waarin al uw problemen zich voordeden en de maand waarin de

dochter van uw man besneden werd en vervolgens stierf en waarin uw man u dwong ook uw eigen dochters te besnijden waarop deze wegliepen. U verklaart in de zevende maand van 2012, omwille van deze problemen te zijn gevlucht van bij uw man (zie vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, p. 3).

Het is uitermate bizar dat u, die reeds veel moeite had gedaan om uw dochters te behoeden tegen besnijdenis, en er zelfs voor gediscrimineerd werd, geen poging heeft ondernomen om met uw tweede man te spreken over besnijdenis van uw dochters. (zie gehoor CGVS, p 20) Uw verklaring dat u dacht dat het geen probleem vormde dat uw dochters niet besneden waren voor uw tweede man omdat hij er niet over sprak, is, gezien het belang dat u er blijkbaar aan hecht dat uw dochters niet besneden worden, niet afdoende. Wanneer u werd gevraagd waarom u niet met uw man over besnijdenis van uw dochters sprak, aangezien u toch dacht dat hij het accepteerde, verklaarde u verbazend genoeg dat mannen niet over besnijdenis praten. (zie gehoor CGVS, p 20) Indien mannen, en uw man in het bijzonder, niet over besnijdenis zouden praten, is het niet geloofwaardig dat K. wel over besnijdenis praat en u verplicht om uw dochters te laten besnijden. (zie gehoor CGVS, p 14) Het is zeer onwaarschijnlijk dat u niet meer stappen zou ondernomen hebben om na te gaan of uw tweede man uw onbesneden dochters zou accepteren.

Daarenboven verklaarde u dat u bent hertrouwd omdat u, een vrouw met kinderen, anders geen respect zou hebben. (zie gehoor CGVS, p 12) Het is verwonderlijk dat u, die beweert reeds te zijn gediscrimineerd door uw omgeving omdat u uw dochters niet zou laten besnijden (zie gehoor CGVS, p 18) het erg zou vinden dat u ook geen respect zou krijgen omdat u, op latere leeftijd, niet hertrouwd bent. Wanneer de protection officer u hiermee confronteerde, heeft u uw antwoord wat aangepast en verklaart u dat het ook om de veiligheid gaat; anders zouden uw dochters kunnen verkracht worden. (zie gehoor CGVS, p 20) In dit licht is het verbazend dat u twee jaar heeft gewacht alvorens te hertrouwen en daarbij niet de nodige voorzorgen heeft genomen om u ervan te vergewissen dat uw tweede man uw dochters kan behoeden voor besnijdenis.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in 2009 met K. zou getrouwd zijn. (zie supra) U zou echter pas bij hem ingetrokken zijn in juni 2012. (zie gehoor CGVS, p 19) Het is eigenaardig dat K. u zolang alleen laat wonen en u gedurende deze tijd op geen enkel moment laat weten dat u uw dochters moet besnijden aangezien u verklaarde dat u de eerste keer over besnijdenis heeft gesproken met K. wanneer u naar hem bent verhuisd. (zie gehoor CGVS, p 18-19) Bovendien verklaart u dat u sinds u bent getrouwd met K., u geen rust heeft (nvdr 2009). (zie gehoor CGVS, p 12) Dit is echter zeer verwonderlijk aangezien u pas problemen kreeg wanneer u naar hem bent verhuisd. (zie gehoor CGVS, p 19)

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u enerzijds verklaarde dat uw tweede man niet op de hoogte was dat uw dochters niet besneden waren. (zie gehoor CGVS, p 14) Anderzijds verklaarde u in de loop van uw gehoor dat uw tweede man toch wel op de hoogte was dat uw dochters niet waren besneden, en dit nog voor u met hem trouwde. (zie gehoor CGVS, p 18)

Al deze elementen doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw tweede huwelijk en de problemen die u daardoor zou gekend hebben.

Op die manier kan u ook niet hard maken dat uw tweede man uw dochters wil laten besnijden. Aangezien uw tweede huwelijk reeds in twijfel werd getrokken is ook uw verklaring dat K. uw dochters wil laten besnijden immers niet geloofwaardig.

Bovendien maakt u niet aannemelijk waarom u uw dochters niet meenam om hun voor besnijdenis te beschermen. U verklaart dat u niet weet waar uw dochters naartoe zijn gevlucht maar dat uw dochters niet zullen toelaten dat ze besneden worden. (zie gehoor CGVS, p 22) Tevens zegt u dat uw tweede man uw dochters niet zal zoeken, omdat het niet zijn dochters zijn. (zie gehoor CGVS, p 22) Het is hierbij zeer verwonderlijk dat u zulke problemen heeft om de besnijdenis van uw dochters te voorkomen en dat u dan wel verklaart dat uw dochters zelf hun besnijdenis kunnen voorkomen. Bovendien beweert u dat ze momenteel ondergedoken moeten leven terwijl u ervan overtuigd bent dat uw tweede man hen toch niet zal zoeken. Bovendien verklaart u dat, eens u bescherming zou genieten van de Belgische overheid u ook uw kinderen kan beschermen. (zie gehoor CGVS, p 22) U verklaart vervolgens dat u hen op dat moment wel zal kunnen terugvinden. (zie gehoor CGVS, p 22) Het is echter zeer verwonderlijk dat u momenteel niet meer moeite doet om met uw dochters in contact te komen maar dat u beweert dat u, eens u bescherming zou genieten, uw dochters wel zal kunnen terugvinden. Uit uw bovenstaande verklaringen blijkt bovendien dat u uw dochters zelf in staat acht om zich te beschermen tegen besnijdenis en ze bijgevolg geen internationale bescherming dienen te genieten. Bovendien kan er bezwaarlijk bescherming worden verleend omdat u besnijdenis vreest voor uw dochters, wanneer **uw dochters zich nog in hun land van herkomst bevinden.**

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest vermeldt dat u besneden bent type I, hetgeen niet wordt betwist. Gezien u deze traditionele praktijk van besnijdenis reeds heeft ondergaan, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt

en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat er in Guinee geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type 1. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordien. (zie SRB, "Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)", mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, Cedoca, p 12-13) Uw medisch attest m.b.t. tot uw opgelopen verwondingen en de vermelding dat u veel echtelijk geweld heeft ondergaan in 2010 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Een medisch attest is immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw verwondingen opliep. De arts doet per slot van rekening vaststellingen betreffende uw fysieke gezondheidstoestand, rekening houdend met zijn bevindingen en uw verklaringen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen. Bijgaand dient te worden opgemerkt dat de arts vermelding maakt dat u huiselijk geweld heeft ondergaan in 2010, terwijl u zelf verklaart dat u pas in juni 2012 bij uw tweede man ging wonen en dat de problemen dan begonnen (zie gehoor CGVS, p. 19). Uit uw verklaringen voor het CGVS blijkt verder dat u pas verbrand zou zijn net voor uw vertrek uit Guinée, na de dood van de dochter van K. in juli 2012 (zie gehoor CGVS, p. 14-15, 19).

Gelet op voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U bent niet in het bezit van enig document dat uw identiteit, afkomst, asielrelaas of reisweg zou kunnen staven.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Guinee werd eind 2012 en begin 2013 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en ander vergelijkbare daden. Er werden inderdaad schendingen van de mensenrechten begaan door de politie van Guinee, naar aanleiding van betogingen met een politiek karakter. Er zijn nog steeds spanningen voelbaar tussen de regering en de meeste politieke oppositiepartijen, door de organisatie van parlementsverkiezingen. Geen enkele van de geraadpleegde bronnen haalt echter het bestaan aan van een gewapend conflict. Het is echter aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat er aan alle voorwaarden wordt voldaan om de organisatie van parlementsverkiezingen mogelijk te maken in een vreedzaam klimaat.

Artikel 48/4 §2 van de wet van 15 december 1980 stelt dat ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend intern of internationaal conflict beschouwd kunnen worden als een ernstige schending die aanleiding kan geven tot de toekenning van het statuut van subsidiaire bescherming. Uit de bovenvermelde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en dat men er eveneens op dient te wijzen dat er geen enkele gewapende oppositie is in het land. In het licht van al deze elementen is er op dit moment in Guinee geen gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie SRB "Guinee: Situatie op het gebied van de veiligheid", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster stelt: "De beroepsgrievens zijn terug te brengen tot een schending van de materiële motiveringsverplichting en een schending van art. 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. De

motieven van de bestreden beslissing zijn niet afdoende, en ze kunnen de bestreden beslissing niet dragen”.

2.3. Verzoekster voert dan de schending van de materiele motiveringsplicht aan. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster toont niet aan waarom zij in de onmogelijkheid is haar identiteit genoegzaam aan te tonen. Dit klemt te meer nu verzoekster verklaart 61 jaar te zijn en de Guineese nationaliteit te bezitten. Bovendien heeft verzoekster geen problemen met haar autoriteiten zodat niet kan worden ingezien waarom ze geen authentiek paspoort kan hebben. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit tast haar geloofwaardigheid aan en houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot haar asielrelaas.

3.2. Verzoeksters verklaringen zijn geheel incoherent. Verzoekster kan beweren dat men in Guinee niet vlot data hanteert – wat niet wordt aangetoond – doch dit kan haar niet beletten de ingeroepen feiten chronologisch correct te situeren. Zo is niet aannemelijk dat verzoekster niet eenduidig stelt of zij uitgetrouwde is kort nadat ze uit de school kwam, dus 13/14 jaar (CGVS-gehoor p. 4 *“Ik ben gestopt met school en daarna getrouwd”*) of integendeel uitzonderlijk laat volgens Guineese normen met name pas toen ze 25 jaar was (zie verklaringen DVZ, persoonsgegevens, 14. *Burgerlijke stand*). Evenmin is aannemelijk dat verzoekster zonder meer verklaart dat ze huwde toen ze 13/14 jaar maar pas na 30, 32 en 34 jaar huwelijk kinderen kreeg. Zelfs al zou verzoekster gehuwd zijn op haar 25e dan nog kreeg ze haar kinderen pas op de gevorderde leeftijd van 44 jaar en dus pas na 19 jaar huwelijk. Dat verzoekster op 44, 46 en 48 jaar kinderen kreeg is dermate uitzonderlijk dat verzoekster dit moet kunnen toelichten, wat niet het geval is. Verzoekster kan niet overtuigen dat ze thans nog jonge dochters heeft. Ten slotte situeert verzoekster het overlijden van haar man bij de Dienst Vreemdelingenzaken vóór de geboorte van haar jongste dochter die nu 13 jaar zou zijn, wat de onwaarachtigheid van haar asielrelaas nog verder ondergraaft.

3.3. Daargelaten eventuele cognitieve eigenschappen, is niet aannemelijk dat verzoekster niet kan vertellen of haar eerste echtgenoot al dan niet in hetzelfde jaar is overleden als haar moeder. Ook over het vermeende tweede huwelijk legt verzoekster, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, onverzoenbare verklaringen af en laat ze na dit huwelijk te documenteren. Verzoekster toont niet aan dat haar eerste man overleden is, noch toont ze aan dat ze hertrouwd is.

3.4. Ten slotte kan niet worden ingezien dat verzoekster als oudere en onafhankelijke vrouw bereid was te huwen met een man die geheel ingaat tegen haar eigen opvattingen. Verzoekster geeft daarbij enkel incoherente en tegenstrijdige verklaringen (veiligheid, stigma van weduwe) die de Raad niet kunnen overtuigen. Haar verklaring over de veiligheid kan bezwaarlijk overtuigen nu ze net om haar onveiligheid is gevlucht en hoe dan ook eerst zeer lange tijd zelfstandig bleef wonen. Evenmin wegen de redenen die ze opgeeft om te trouwen op tegen haar beweerde vrees voor haar dochters. Bovendien en niet in het minst, stelt verzoekster dat ze de besnijdenis vreest, maar komt ze naar Europa zonder haar dochters. Ten slotte is niet ernstig dat verzoekster verklaart dat ze pas de meisjes zou kunnen opsporen eens ze een verblijfsvergunning heeft in België. Verzoeksters asielrelaas komt dan ook voor als een aaneenschakeling van ongerijmde boutes beweringen.

3.5. De Raad meent dat verzoeksters asielrelaas dermate incoherent is, dat haar beweringen op alle essentiële punten dermate strijdig en onverzoenbaar zijn, dat het voorkomt als een louter verzonnen verhaal. Verzoekster toont niet aan dat haar eerste man gestorven is, noch dat ze hertrouwd en deze man verantwoordelijk was voor huishoudelijk geweld. De neergelegde medische attesten tonen immers geen causaal verband aan. Evenmin toont ze aan als 61-jarige vrouw nog jonge kinderen te hebben die ze moet veilig stellen tegen gedwongen besnijdenis.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK